

Phần 8

Cuộc đấu giá Chó và Những người đàn ông độc thân được rất nhiều người ở vịnh Cedar quan tâm. Grace Sherman dán một thông báo lớn ở thư viện. Janet đã đề nghị chị đưa các tờ áp phích quảng cáo tới các doanh nghiệp trong thành phố. Chiều thứ Năm, tuần đầu tiên của tháng Sáu, Grace dành toàn bộ thời gian ăn trưa của mình để đảm bảo chắc chắn rằng cả cộng đồng này đã có những thông tin chi tiết có liên quan đến buổi đấu giá. Nhà hàng Hải Đăng là điểm dừng chân đầu tiên của chị. Chị đợi ở chỗ quầy lễ tân để chờ cô nhân viên lễ tân đi hỏi một đôi đang ngồi đó. Chị nhìn ra cửa sổ, lặng lẽ chiêm ngưỡng mặt nước và xưởng đóng tàu ở phía bên kia vịnh. Phía trước, có vài người đang xếp hàng nhưng chị không vội vàng gì. Chị cần nói chuyện với Seth hoặc Justine để đảm bảo rằng mình có thể đặt tấm áp phích lớn ở cửa sổ phía trước và hoàn tất một số thông tin chi tiết liên quan tới thực đơn đặc biệt cho sự kiện này. Lúc này, Grace đang thích thú ngắm quang cảnh biển và bầu trời xanh ngắt với những ngọn núi Olympic phủ đầy tuyết trắng. Seth và Justine đã làm được một việc vô cùng ấn tượng, đó là phản ánh quang cảnh bên ngoài trong lối kiến trúc và cách trang trí nội thất độc đáo của nhà hàng.

Cánh cửa mở phía sau, nhưng Grace vẫn say sưa ngắm tới mức chẳng để ý gì hết.

“Chào Grace”.

Tim Grace đập loạn xạ khi nghe thấy giọng nói thân quen ấy. Chị quay lại và bắt gặp Cliff Harding. Chào Cliff”. Trông anh hấp dẫn hơn bao giờ hết với bờ vai rộng và đôi mắt sẫm. Anh mặc quần bò, áo khoác chỉ cài một cúc, cái mũ cao bồi hơi nghiêng về phía trước che lấp khuôn mặt.

Họ nhìn nhau không chớp mắt như thể không biết làm việc gì khác. Grace muốn nói một điều gì đó, nhưng lưỡi chị cứng lại và không thể nào điều khiển được nữa. Đã mấy tuần rồi chị mới được gặp lại Cliff. Trong thời gian đó, chị đã quen với tâm trạng cô đơn. Chị quen với việc lấp đầy cuộc sống của mình bằng những dự án từ thiện giúp đầu óc được thanh thản và không phải day dứt về những nguyên nhân đã nghĩ tới những gì đã làm để phá hỏng mối quan hệ của họ. “Trông em rất ổn”. Cliff nói sau một thoáng bối rối.

“Anh cũng vậy”.

Anh mỉm cười. “Thế là Maryellen và Jon cưới nhau cuối tuần trước rồi phải không?”.

Grace nuốt nước miếng và gật đầu. “Vâng. Đám cưới rất tuyệt. Chúng tôi chức đám cưới ở nhà của Jon. Con gái em là một cô dâu rất đẹp”. Những câu này có vẻ ngượng nghịu, nhưng đó là những câu hay nhất Grace có thể nói vào lúc này.

“Cho anh gửi tới họ những lời chúc tốt đẹp nhất nhé”.

“Cảm ơn anh. Trong suốt thời gian tổ chức đám cưới, Katie không kêu la một tí nào”.

Cliff lướt nhìn chị. “Làm ơn cho anh gửi lời cảm ơn tới Maryellen vì đã mời anh đến dự đám cưới”.

Grace không biết là con gái mình đã gửi thiệp mời Cliff. Anh nhắc mũ ra và cầm trên tay. “Anh không tới dự được vì... một số lý do”.

Grace nhìn ra chỗ khác.

“Anh không muốn tạo cho em cảm giác mệt mỏi và bối rối”, Cliff giải thích. “Đó là một ngày hạnh phúc đối với em cũng như với Maryellen và Jon. Anh nghĩ có thể cả hai chúng ta sẽ không thoải mái nếu gặp nhau vào ngày hôm đó”.

“Anh nói đúng”, Grace lẩm bẩm.

Một khoảng im lặng kéo dài giữa hai người. Và rồi, như thể bắt chợt nhớ ra lý do vì sao mình có mặt ở nhà hàng Hải Đăng, Grace nói to, có lẽ là to hơn mức cần thiết. “Em biết anh sẽ tham dự cuộc đấu giá Chó và Những người đàn ông độc thân”.

Cliff trả lời. “Người ta có mời nhưng anh đã từ chối”.

“Tại sao?”. Tên của Cliff được họ nhắc đến đầu tiên. Grace không biết phải mất bao lâu mình mới có thể chịu đựng được suy nghĩ rằng Cliff sẽ có một người phụ nữ khác. Chắc không thể là hiện tại. Vết thương của chính lòng mình đã khiến Grace hiểu rằng Cliff cần thời gian để có thể sẵn sàng lại cho một mối quan hệ mới. Nhưng không biết là do trí tưởng tượng quá lớn của Grace hay tại màu da quấy rầy của Cliff khiến Grace không thể thoát ra khỏi nỗi ám ảnh rằng Cliff sẽ có người đàn bà khác.

“Anh không thấy đây là một việc có ý nghĩa khi tự biến mình thành một gã ngốc”. Cliff nói.

“Nhưng Cliff, đó là vì từ thiện”. Grace kêu lên.

Anh lắc đầu. Grace cảm thấy hài lòng vì anh đã không tham dự cuộc đấu giá này. Nhưng đã chợt nhận ra rằng mình đang có những suy nghĩ rất ích kỷ.

“Anh đã gợi ý với Ủy ban rằng hoạt động của họ sẽ được quan tâm nhiều hơn nếu có những người đàn ông trẻ hơn anh tham gia. Anh đã giới thiệu cho họ Cal Washburn”.

“Người huấn luyện ngựa của anh ấy à?”. Grace đã gặp huấn luyện viên của Cliff vài lần và cũng thích anh chàng này mặc dù anh ta là một người nghiêm khắc và dường như có khả năng nhìn thấu tâm can người khác. Chị cảm thấy có điều gì đó bất ổn. Và chị nhớ ra rằng anh ta hơi nói lấp.

Cliff dường như sắp cười. “Cai không thích ý tưởng này lắm”.

“Nhưng anh ta sẵn sàng làm tình nguyện viên chứ?”.

“Anh ta nói sẽ xem xét”.

“Vói những người yêu động vật như anh...”.

Nụ cười vừa chớm xuất hiện trên môi anh chợt nở hết cỡ.

“Em có đang cố làm anh cảm thấy có lỗi để anh đồng ý tham gia vào sự kiện này không đấy Grace Sherman?”.

Grace cũng mỉm cười. “Anh nói thế mà không biết xấu hổ à?”.

Cliff lại lắc đầu. “Anh quá già rồi”.

“Tên anh xuất hiện ở đầu danh sách. Rõ ràng anh khiến mọi người quan tâm hơn so với những gì anh nhận ra đấy”.

“Anh tưởng em là người cho tên anh vào đó?”.

Grace đã không gợi ý cho mọi người cái tên Cliff Harding. Và điều đó xuất phát từ sự ích kỷ rất vô lý của chị. “Không phải em đâu”. Chị ngập ngừng. Margaret White là người đã gợi ý anh”.

Anh nhún vai như thể chứng tỏ mình không biết gì về cái tên ấy.

“Cô ấy làm việc ở phòng thú y”.

Cliff thể hiện rằng anh có thể nhận ra Margaret, nhưng anh không dám chắc về điều này. “Có thể anh đã gặp cô ta rồi”.

Hai người lại im lặng.

Grace không thể tưởng tượng rằng cô lẽ tân lại lâu đến thế. Chị liếc vào khu ăn tối dành cho khách, nhưng dường như cô ta đã biến mất giữa hai bàn tiệc ở phía trước chị.

“Olivia và Jack đã đi tuần trăng mật về”, Grace buột miệng, bởi chị đang cố gắng nói cho có chuyện. Sự im lặng khiến Grace trở nên ngượng nghịu. Chị không thể ở cạnh người đàn ông này mà không nhớ tới cái giá quá đắt mình phải trả trong mối quan hệ sai lầm trên mạng Internet.

“Anh biết điều đó rồi”.

Đã nhiều năm Grace chưa thấy Olivia hạnh phúc đến thế. Nhưng chị cũng cảm nhận thấy bạn mình dường như đang gặp rắc rối trong đời sống hôn nhân. Gần đây, sau vài lần nói chuyện điện thoại, Grace có cảm giác rằng giữa Olivia và Jack đang có chút căng thẳng mặc dù Olivia không bao giờ đề cập về chuyện đó.

“Qua những gì anh được biết, thì chòng cũ của Olivia có ghé thăm vịnh Cedar”.

Grace lạnh người. Khi Stan biết Olivia đã quyết định lấy Jack, anh ta đến gặp Grace, than phiền và bày tỏ nỗi lòng của mình trước việc đó. Trong một phút cô đơn, chị đã đồng ý đi ăn tối với Stan. Đó lại là một sai lầm nữa của Grace. Chị không bao giờ muốn Cliff biết về điều đó.

“Em nghĩ Stan biết mình đã phạm sai lầm”, Grace ngập ngừng.

Nếu Cliff biết về bữa tối của chị với Stan, rất có thể anh sẽ không tôn trọng chị nữa. “Mọi người vẫn thế. Họ thường phạm sai lầm để rồi sau này phải hối tiếc”.

“Mắt Grace bắt gặp ánh mắt của Cliff. Ánh mắt của chị như van lơn anh hãy nhận ra chị hối hận đến mức nào. Chị tìm kiếm sự tha thứ trong ánh mắt của anh. Cliff tránh ánh mắt của chị. “Stan có hiểu rằng anh ta có hối hận thì cũng đã quá muộn không?”

Đó là câu trả lời khiến Grace cảm thấy vô cùng đau đớn.

Lại một khoảng thời gian im lặng đáng sợ.

“Bà Charlotte kể với anh về những gì em đã làm cho bà ấy và bạn bè của bà”. Cliff nói tiếp như thể anh cũng không thể chịu đựng được sự im lặng. Cứ mỗi khi nghĩ lại việc Troy Davis bắt Charlotte và nhóm người cao tuổi biểu tình của bà là Grace lại thấy bức mình.

“Ôn Chúa, Ben Rhodes vốn là một sỹ quan hải quân nghỉ hưu. Troy nên cảm thấy xấu hổ vì...”. Cliff nói.

“Charlotte đang cố làm cho cộng đồng chúng ta tốt đẹp hơn. Em cảm thấy điều ít nhất có thể làm là ủng hộ bà ấy”, Grace ngắt lời Cliff.

Anh cố giấu sự thích thú bằng cách nhìn chăm chú xuống thảm.

“Có gì buồn cười à?”

“Bà ấy...”, anh nhướn mắt lên, miệng anh nở một nụ cười. “... đã nhắc nhở anh không bao giờ được đứng về phía đối lập với bà ấy”. Điều Cliff nói khiến Grace nhớ lại rằng mình đã không dám kêu gọi Cliff tham gia ủng hộ bà Charlotte.

“Charlotte rất choáng ngợp trước sự ủng hộ của cộng đồng và bà ấy biết ơn em vì điều đó”.

“Em có làm được gì đâu”.

“Em đã đi vận động”.

Grace nhún vai. “Không nhiều mà”, chị lại nói. Chị đã không gặp anh, cũng không dám điện thoại cho Cliff. Bây giờ nghĩ lại, chị ước gì mình có can đảm hơn.

Như thể đọc được suy nghĩ của chị, anh nói. “Nếu biết chuyện này, anh cũng sẽ có mặt ở đó để ủng hộ bà Charlotte”.

Đúng lúc đó, cô nhân viên lễ tân xuất hiện. “Xin lỗi đã để cô phải chờ”. Rồi cô ta lấy ra hai thực đơn. Cliff nhìn Grace và chị nhận thấy sự do dự trong mắt anh. Thế giới sẽ trở nên thật tuyệt vời đối với chị nếu anh mời chị ăn trưa. Grace tràn đầy hi vọng. Nhưng Cliff đã lấy lại bình tĩnh và đột nhiên trở nên cương quyết.

“Bàn ăn cho một người”, anh nói và bước đi khỏi chỗ Grace đang ngồi.